

Sygn. akt I C 987/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Rybniku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Ewa Buczek - Fidyka
Protokolant:	starszy protokolant Lucyna Kłapczyk - Brych

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 r. w Rybniku

sprawy z powództwa (...) S.A z siedzibą w W.

przeciwko H. H.

o zapłatę

- zasądza od pozwanej na rzecz powoda 5.386,12 zł (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt sześć złotych dwanaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 lutego 2017 roku;
- zasądza od pozwanej na rzecz powoda 1.885 zł (jeden tysiąc osiemset osiemdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Ewa Buczek – Fidyka

Sygn. akt I C 987/17

UZASADNIENIE

W pozwie z 6 lutego 2017r. Powódka (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie od pozwanej H. H. 5.386,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. Na uzasadnienie swego żądania wskazała, iż 14 maja 2015 roku udzieliła pozwanej pożyczki na mocy umowy nr (...) w kwocie 9.000 zł netto, a łączne zobowiązanie wyniosło 12.551,02 zł (w tym odsetki umowne w kwocie 869,02 zł, opłata przygotowawcza w kwocie 1.062 zł, koszt ubezpieczenia spłaty pożyczki 1620 zł). W związku z opóźnieniem w spłatach raty pożyczki pozwanej została również naliczona sześciokrotnie opłata za opóźnienie w kwocie 15 zł. Ze względu na to, iż pozwana nie wywiązała się ze swojego obowiązku spłaty pożyczki w całości, bowiem dokonała wpłat w wysokości 7.254 zł, do zapłaty pozostała kwota 5.386,12 zł. W dniu 30 sierpnia 2016 roku powódka wypowiedziała pozwanej umowę pożyczki z dnia 14 maja 2015 roku, a jej zobowiązanie stało się natychmiast wymagalne. Pomimo wezwania do zapłaty z dnia 25 listopada 2016 roku pozwana nie wywiązała się z obowiązku spłaty.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie dnia 24 marca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e 187363/17, wydał nakaz zapłaty uwzględniający w całości żądanie powódki.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana żądała oddalenia powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów procesu zarzucając nieudowodnienie roszczenia co do zasady jak i co do wysokości. Dodatkowo wskazała, iż nie kwestionuje

faktu zawarcia umowy z dnia 14 maja 2015 roku o numerze (...). Zarzuciła jednak, iż powódka nie doręczyła jej wezwania do zapłaty (które powinno nastąpić dwukrotnie), nadto zarzuciła iż powódka nie dołączyła zestawienia salda pozwanej. Podniosła, iż wszelkie przedłożone do pozwu dowody mają moc prawną dokumentów prywatnych a nie urzędowych, tym samym na zasadzie art. 253 k.p.c. ich prawdziwość winna być udowodniona przez powódkę. Dowody prywatne dołączone przez powódkę nie potwierdzają istnienia zobowiązania ani też jego wysokości. Nie sposób ustalić, zdaniem pozwanej, kiedy doszło do wypowiedzenia umowy i czy wypowiedzenie to jest skuteczne. Z ostrożności procesowej podniosła, iż powódka nie udowodniła nadto, iż rzeczywiście pomiędzy stronami została zawarta umowa ubezpieczenia pożyczki, a także iż faktycznie składka w wysokości 1620 zł została uiszczona przez powódkę na rzecz wierzyciela. Zarzuciła, iż zapisy dotyczące opłaty przygotowawczej są nieważne i stanowią klauzule abuzywne, w związku z wykorzystywaniem przez powódkę jako przedsiębiorcę przy zawieraniu umów z konsumentami wzorców umowy. Obciążenie pozwanej kosztem 1062 zł tytułem opłaty przygotowawczej i 90 zł tytułem opłat za opóźnienie uznała za nieważne. Nadto pozwana kwestionowała sposób zaliczania wpłat pozwanej.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka wskazała, że nie zasługuje on na uwzględnienie. W ocenie powódki udowodniła ona roszczenie zgodnie z wymaganiami procedury cywilnej przedstawiając oryginał umowy pożyczki, a zarzuty pozwanej co do nieważności niektórych postanowień umownych są chybione. Odnośnie kwestionowania przez pozwaną wysokości dochodzonego roszczenia, wskazała iż to na pozwanej zgodnie z art. 6 k.c. ciąży obowiązek udowodnienia faktu, iż roszczenie zostało wyliczone w sposób nieprawidłowy, czego nie dokonała. Powódka załączyła wydruk systemowy z historią wpłat pozwanej. Odnośnie wzywania do zapłaty i nieprawidłowości wypowiedzenia umowy pożyczki powódka wskazała, iż termin zapłaty pożyczki wynikał z samej umowy pożyczki, która w dniu wytoczenia powództwa była w całości wymagalna.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana H. H. 14 maja 2015 roku podpisała z (...) S.A. z siedzibą w W. umowę pożyczki o numerze (...) kwoty 9.000 zł, płatnej w 75 tygodniowych ratach, płatność pierwszej raty oznaczono na 22 maja 2015 roku. Wysokość rat ustalono na 167,35 zł, z tym że wysokość ostatniej raty na 167,12 zł. Pozwana była zobowiązana do zwrotu kwoty 12.551.01 zł. Opłata przygotowawcza wynosiła 1062 zł, koszt ubezpieczenia 1620 zł. Ostateczny termin spłaty pożyczki przypadał na dzień 20 października 2016 roku.

Dowód: umowa pożyczki z 15 maja 2015r. k.23-24, potwierdzenie przelewu pożyczki k.39

Spłata zobowiązania została zabezpieczona umową ubezpieczeniową zawartą pomiędzy pożyczkodawcą a (...) Towarzystwo (...) S.A. w W.. Pozwana otrzymała informację potwierdzającą zawarcie ubezpieczenia.

Dowód: umowa grupowego (...)/4 k.57-61.

Pozwana z tytułu umowy pożyczki dokonała wpłaty kwoty 7.254,90 zł.

Dowód: zestawienie wpłat k. 37-38

30 sierpnia 2016 roku powódka wypowiedziała umowę pożyczki w związku z zaległością w spłacie rat przez pozwaną. W załączniku do wypowiedzenia wskazała stan zadłużenia pozwanej na 5.386,12 zł, termin wypowiedzenia upłynął 6 października 2016 roku i z tą chwilą roszczenie stało się natychmiast wymagalne. Pismem z 25 listopada 2016 roku powódka skierowała do pozwanej przedsądowe wezwanie do zapłaty. Powódka poinformowała pozwaną o stanie zadłużenia w piśmie z dnia 22 sierpnia 2017 r.

Dowód: wypowiedzenie umowy pożyczki k. 26, wezwanie do zapłaty k. 25, pismo k. 22.

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie przedłożonych przez powódkę dokumentów, których prawdziwość nie była przez pozwaną kwestionowana. Pozwana wprawdzie zarzucała, iż są dokumentami prywatnymi a nie urzędowymi a tym samym ich prawdziwość musi udowodnić strona, która wywodzi z nich skutki prawne. Nie

kwestionowała jednak treści samej umowy oraz faktu udzielenia jej pożyczki w kwocie 9.000 zł, ani faktu, iż dokonała spłaty pożyczki na kwotę 7.254,90 zł, dokumenty te należało zatem uznać za wiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Poza sporem pozostawała okoliczność, iż strony 14 maja 2015 roku zawarły umowę pożyczki o numerze (...), a także wysokość kwoty pożyczki netto, która została wypłacona pozwanej i łączny koszt pożyczki. Stąd fakty te w świetle okoliczności sprawy należało uznać za przyznane na podstawie art. 229 kpc. Okolicznością sporną było natomiast czy pozwana dokonała spłaty pożyczki w całości oraz czy pozaodsetkowe koszty kredytu, którymi pozwana została obciążona stanowią klauzule abuzywne.

Roszczenie powódki należało rozpatrywać w odniesieniu do regulacji art. 720 k.c, zgodnie, z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem.

Z kolei w myśl art. 3 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2014 roku, poz. 1497 ze zm.), która znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi, przy czym za umowę o kredyt konsumencki uważa się między innymi umowę pożyczki.

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są: po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie. Zwyczajowo formę wynagrodzenia za korzystanie z cudzego kapitału stanowią odsetki, ewentualnie zapłata prowizji. Ustawodawca, aby przeciwdziałać ocenianemu negatywnie w świetle zasad współżycia społecznego zjawisku lichwy oraz aby chronić interesy słabszych uczestników obrotu gospodarczego, jakimi zazwyczaj są konsumenci, wprowadził przy tym do kodeksu cywilnego instytucję odsetek maksymalnych (art. 359 § 2¹ k.c.), których wysokość winna stanowić podstawowe odniesienie do oceny ekwiwalentności wysokości wynagrodzenia pożyczkodawcy ustalonego w umowie. Odsetki, obok prowizji za udzielenie pożyczki, stanowią wynagrodzenie pożyczkodawcy za korzystanie przez kredytobiorcę z jego środków finansowych. Trzeba też podkreślić, że umowa pożyczki, sformułowana zgodnie z zasadami uczciwego i rzetelnego obrotu na rynku kapitałowym, powinna jasno określać, które opłaty i prowizje stanowią zysk pożyczkodawcy, a które są pobierane na pokrycie konkretnych kosztów ponoszonych przez niego w związku z zawartą umową i jej obsługą. Te ostatnie powinny zostać przy tym określone w wysokości rzeczywiście ponoszonej przez pożyczkodawcę tak aby nie stawić ukrytego źródła zysku.

Z przedłożonych w sprawie dokumentów wynikało, że 14 maja 2015 roku pozwana i powódka zawarły umowę pożyczki na kwotę 9000 zł, łączną kwotę odsetek umownych kapitałowych ustalono na 869,02 zł a roczną stopę oprocentowania na 10%, opłata przygotowawcza związana z obsługą pożyczki wyniosła 1062 zł, koszt ubezpieczenia 1620 zł. Pożyczka miała być spłacana w 75 tygodniowych ratach kwota miesięcznej raty została ustalona na 167,35 zł a ostatnia na 167,12 zł. Spłata łącznego zobowiązania została zabezpieczona ubezpieczeniem grupowym na podstawie Umowy Grupowego (...)/4, zawartej pomiędzy pożyczkodawcą a MetLife Towarzystwo (...) S.A.(pkt. 17 i 18 umowy). Pozwana opłacała pożyczkę nieregularnie, w dniu 25 kwietnia 2016 roku dokonała ostatniej wpłaty pożyczki w wysokości 200 zł, a suma wpłat do tego dnia wyniosła 7254,90 zł.

Pomimo upływu terminu spłaty pozwana pożyczki nie spłaciła w całości.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej w zakresie niewykazania dochodzonego roszczenia, iż oprócz umowy pożyczki w oryginale powódka dołączyła wydruk komputerowy obrazujący wpłaty pozwanej. Pozwana pomimo kwestionowania prawidłowości wyliczeń powódki nie przedłożyła żadnych dokumentów, z których wynikałoby, iż dokonała spłaty całości zobowiązania lub wpłaty kwoty wyższej niż wynikałoby z wydruku przedstawionego przez powódkę. Nadto pomimo tego, iż była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika nie skonkretyzowała zarzutu i nie wskazała na czym miał polegać błąd powódki w zaliczaniu dokonanych przez pozwaną wpłat na poszczególne należności wynikające z umowy pożyczki. W konsekwencji zarzut ten należało uznać za gołosłowny. Odnosnie mocy dowodowej wydruku komputerowego wskazać należy, iż wydruki komputerowe mogą stanowić dowód w postępowaniu cywilnym, co wynika z przyjętej powszechnie wykładni przepisów art. 308 k.p.c. Wydruki komputerowe stanowią, bowiem "inny środek dowodowy", o którym mowa w art. 308 k.p.c. i art. 309 k.p.c., gdyż wymieniony tam katalog ma charakter otwarty.

Odnosząc się dodatkowo do zarzutów dotyczących niewykazania istnienia wierzytelności i jej wymagalności. Należy wskazać, że istnienie wierzytelności zostało wykazane poprzez przedstawienie umowy pożyczki, oczywistym jest, iż umowa ta ma charakter dokumentu prywatnego, gdyż przepisy nie przewidują obowiązku jej zawarcia w formie szczególnej. Z umowy w sposób nie budzący wątpliwości wynikał zakres zobowiązań stron, w szczególności wysokość poszczególnych jej składników. Dodatkowo potwierdzono wypłacenie pozwanej kwoty 9.000 zł. Jednocześnie fakt przekazania kwoty pożyczki pozwanej potwierdza okoliczność, iż znaczna część zobowiązania wynikającego z tej umowy została przez pozwaną spłacona. W zakresie zarzutów dotyczących niewykazania daty wymagalności zobowiązania należy wskazać, że z samej umowy pożyczki wynika, iż ostateczny termin jej spłaty określono na dzień. 20 października 2016 r., tym samym w dacie wytoczenia powództwa całość roszczenia była wymagalna, a jako, że powódka domagała się odsetek za opóźnienie jedynie od daty wytoczenia powództwa nie było konieczne przedkładanie dowodów w postaci potwierdzenia odbioru przez pozwaną wezwania do zapłaty.

Odnosnie żądania uznania abuzywności postanowień umowy w zakresie opłaty przygotowawczej i obciążenia pozwanej kwotą 90 zł tytułem opłaty za opóźnienie w spłacie kolejnych rat, Sąd nie podzielił argumentów pozwanej.

Opłata przygotowawcza jest rozumiana jako opłata za rozpatrzenie wniosku kredytowego oraz przygotowanie i zawarcie umowy kredytowej. Nie ma przepisów, które zakazywałyby pobierania prowizji czy opłaty przygotowawczej przy zawieraniu umów pożyczki, co więcej art. 5 pkt. 6a ustawy o kredycie konsumenckim (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy) jednoznacznie dopuszcza możliwość pobierania prowizji i wszelkiego rodzaju opłat.

Dodatkowo analiza treści umowy pożyczki zawartej przez strony wskazuje na fakt iż zarówno wysokość pożyczki, kapitałowe odsetki umowne, jak i koszty związane z jej udzieleniem w postaci opłaty przygotowawczej, jak i koszty umowy ubezpieczenia zostały w niej określone w sposób jednoznaczny jako główne świadczenia stron, w konsekwencji brak było podstaw do uznania ich abuzywności.

Pożyczkodawca uczynił zadość wymaganiom art. 13 ust. 1 pkt 10 ustawy (w brzmieniu obowiązującym w dacie zawarcia umowy), określając przy zawarciu umowy o wszelkich kosztach w szczególności odsetkach, opłatach, prowizjach, marżach oraz kosztach usług dodatkowych, jeżeli są znane kredytodawcy, oraz warunki na jakich koszty te mogą ulec zmianie.

Odnosząc się do kosztów windykacji w kwocie 90 zł (6x15) to należy wskazać, że postanowienie dotyczące obciążenia konsumenta opłatami windykacyjnymi nie może mieć charakteru ogólnego (blankietowego). Pobierane opłat za czynności windykacyjne nie może bowiem stanowić kary, a jedynie wyrównanie poniesionych przez wierzyciela kosztów powstałych na skutek niewykonywania zobowiązania przez dłużnika. Koszty windykacyjne powinny wynikać z kosztów faktycznie poniesionych, z tym zastrzeżeniem że nie są to jedynie koszty wysyłki, ale także koszty osobowe, koszty papieru, wydruku, stąd w ocenie Sądu koszt 90 zł nie jest rażąco wygórowany.

W zakresie umowy ubezpieczenia wskazać należy iż powódka przedłożyła potwierdzenie objęcia ochroną ubezpieczeniową w ramach Grupowego (...) /4, z którego wynika, iż umowa pożyczki zawarta przez strony o numerze (...) była objęta ochroną ubezpieczeniową w okresie od dnia zawarcia umowy do upływu terminu jej ostatecznej spłaty. Na wysokość składki ubezpieczeniowej powódka zgodziła się potwierdzając zawarcie umowy własnoręcznym podpisem, w konsekwencji ewentualne zarzuty w tej materii należało uznać za chybione.

Z podanych przyczyn w ocenie Sądu powódka udowodniła roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości czyniąc tym samym zadość wymaganiom art. 6 k.c. i 232k.p.c. W konsekwencji stanowisko pozwanej wyrażone w toku procesu należało uznać za gołosłowną polemikę, niepopartą żadnymi dowodami zmierzającą do uchylenia się od spłaty całości zaciągniętego zobowiązania.

Mając na uwadze powyższe Sąd w całości zasądził od pozwanej o na rzecz powódki dochodzoną kwotę.

Rozstrzygnięcie o odsetkach Sąd oparł o art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek (jeśli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe) za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Powódka domagała się odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu, dlatego też Sąd zasądził odsetki od dnia 6 lutego 2017 roku zgodnie z żądaniem powódki.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc. Pozwana przegrała proces w całości dlatego obowiązana jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty. Na zasądzoną kwotę złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 68 zł, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powódki w kwocie 1800 zł ustalone w oparciu o § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015r., w brzmieniu obowiązującym na dzień wniesienia pozwu, tj. 6 lutego 2017 roku.